ଜଙ୍ଗଲି

(ଏକ)

ସେ ସୃଷ୍ଟିରୁ ବାହାର । ତାର ଆକାରରୁ ଯେପରି ବୋଧହୁଏ ସେ ପୁରୁଷ । କିନ୍ତୁ ମନୁଷ୍ୟତାର କୌଣସି ଲକ୍ଷଣ ତାଠାରେ ପରିଲକ୍ଷିତ ହୁଏ ନାହିଁ । ତାର ଧର୍ମ ନାହିଁ, ଜାତି ନାହିଁ, ସମାଜ ନାହିଁ- ଯେପରି କି ସେ ଏକା ଗୋଟାଏ ଜାତୀୟ ଜୀବ । ସେ ଦେଖିବାକୁ ମନୁଷ୍ୟ ପରି, କିନ୍ତୁ ତାର ପ୍ରକୃତି ମାନବ ପ୍ରକୃତି ଠାରୁ ଏକାବେଳକେ ଫରକ । ତାର ସୁବୃହତ କୃଷ୍ଣବର୍ଣ୍ଣ ଶରୀର ଅତି ଭୀଷଣ । କପାଳ ଏବଂ ଦୁଇ ଚକ୍ଷୁର ଦୁଇ ପ୍ରାନ୍ତଭାଗରୁ ନାସିକାର ଅଗ୍ରଭାଗ ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ- ଏହି କ୍ଷୁଦ୍ର ତ୍ରିଭୁଜାକାର ଅଂଶଟି ବ୍ୟତୀତ ପ୍ରାୟ ସମସ୍ତ ଘନ କୃଷ୍ଣକେଶ ଏବଂ ଶ୍ମଶ୍ରୁଦ୍ୱାରା ଏପରି ଭାବରେ ଆବୃତ ଯେ, ଓଷ୍ଠ ଦିଓଟି ଆଦୌ ଦେଖାଯାଏ ନାହିଁ- କର୍ଣ୍ଣ ଦିଓଟି ଘନ କେଶ ମଧ୍ୟରୁ ଅଳ୍ପ ଦେଖାଯାଏ । ତାର ସର୍ବାଙ୍ଗ 'ଦୀର୍ଘ କୃଷ୍ଣ' ଲୋମରେ ଆଚ୍ଛାଦିତ- ଶରୀରରେ ତା'ର ଅସୁରର ବଳ । ଯେପରି ଏ ଯୁଗରେ ଆଦି ମାନବର ଗୋଟାଏ ଅବତାର ସେ ।

ସେ ଥାଏ ଏକ ନିବିଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟସ୍ଥ ଗୋଟିଏ ପାହାଡ଼ ଗୁହା ମଧ୍ୟରେ । ସେ ସ୍ଥାନରେ ମନୁଷ୍ୟର ପାଦ କେବେ ପଡ଼ିଛି କି ନାହିଁ ସନ୍ଦେହ । ସେପରି ସ୍ଥାନକୁ ଗୋଟିଏ ମାନବ ସନ୍ତାନ କିପରି ଆସିଲା, ତାହା କଳ୍ପନା କରାଯାଇ ପାରେ ନାହିଁ । ମନେହୁଏ ପଚାଫଳ ମଧ୍ୟରେ ପିତାମାତାଙ୍କ ଅଭାବରେ ମଧ୍ୟ ଯେପରି କୀଟର ଆବିର୍ଭାବ ହୁଏ ସେହିପରି ସେ ଭୟଙ୍କର ତମସାଚ୍ଛନ୍ନ ଗହ୍ୱର ମଧ୍ୟରୁ ଏ ଭୀଷଣ ଜୀବନର ସୃଷ୍ଟି । ଜଗତର ସକଳ ଭୀଷଣତା ଯେପରି ଘନୀଭୂତ ହୋଇ ଏହି ଲୋକଟାର ଆକାରରେ ପ୍ରକାଶିତ ହେବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରିଛି ।

ତାର ସୌନ୍ଦର୍ଯ୍ୟଜ୍ଞାନ ଅତି ଅଦ୍ଭୁତ ରକମର । ଫୁଲଟିଏ ଫୁଟିବାର ଦେଖିଲେ ସେ ଖଣ୍ଡଖଣ୍ଡ କରି ଛିଣ୍ଡାଇ ପକାଇବ- କୋକିଳ ଗାଇ ଉଠିଲେ ତାକୁ ବିକଟ ସ୍ୱରରେ ପ୍ରତ୍ୟୁତ୍ତର ଦେବ । ଦକ୍ଷିଣ ବାୟୁ ସ୍ପର୍ଶରେ ତାର ପୁଲକ ଜାତ ହେଲେ, ସେ ଉନ୍ମତ୍ତ ହୋଇ ସମସ୍ତ ଜଙ୍ଗଲ ମଥିତ କରିବ । ହସ୍ତୀ, ସିଂହ, ବ୍ୟାଘ୍ର ଯାହା ଦେଖିବ, ତା ସଙ୍ଗେ ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ କରିଦେବ । ଶ୍ରାବଣର ଅନ୍ଧାକାର ରାତ୍ରିରେ ଝଡ଼ତୋଫାନର ଆୟୋଜନ ଦେଖିଲେ ସେ ସିଂହୀ ସହିତ ବାସର ରଚିବ ।

ଜଙ୍ଗଲର ପଶୁମାନଙ୍କ ସହିତ ତାର ବେଶ୍ ପରିଚୟ ଥିଲା । କେତେବେଳେ ସେମାନଙ୍କ ସହିତ ମିଳିମିଶି କ୍ରୀଡ଼ା କରେ । କେତେବେଳେ ବା ସେମାନଙ୍କ ସହିତ କଳହ କରି ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ କରିଦିଏ । ଏପରି ଯୁଦ୍ଧ କରିବା ବିଷୟରେ ସେ ପଶୁମାନଙ୍କ ତୁଳନାରେ କୌଣସି ମତେ କମ୍ ଭୀଷଣ ନୁହେଁ । ସେ କେତେବେଳେ ବୃକ୍ଷ ଉପରକୁ ଉଠିଯାଏ । କେତେବେଳେ ଅପରପକ୍ଷକୁ ସହସା ଆଘାତ କରି ବୃକ୍ଷ ଅନ୍ତରାଳରେ ଛପିରହେ । ନିମିଷକ ମଧ୍ୟରେ ସେ ଯେ କେତେଥର କେତେ ପ୍ରକାରର ଶତ୍ରୁକୁ ଆଘାତ କରି

ଅନ୍ତର୍ହିତ ହୋଇଯାଏ, ଭାବିଲେ ମନୁଷ୍ୟ ପକ୍ଷରେ ତାହା ସମ୍ଭବପର ବୋଲି ଆଦୌ ବିଶ୍ୱାସ ହେବ ନାହିଁ । କେତେଥର ଏହିପରି ଯୁଦ୍ଧ କରି ସେ ଭୀଷଣ ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହୋଇଛି- ସୁସ୍ଥସବଳ ହୋଇ ପୁଣି ଯୁଦ୍ଧ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଛି । ଆଉ ପ୍ରତିଥର ଯୁଦ୍ଧର ଆହ୍ୱାନ ଆସେ ଏହାରି ପକ୍ଷରୁ ।

ଅଧିକାଂଶ ବନଚରଙ୍କ ସହିତ ତାର ପରିଚୟ ଥିଲେ ହେଁ ଗୋଟିଏ ହରିଣୀ ସହ ତା'ର ପ୍ରଣୟ ଥିଲା ସବୁଠାରୁ ବେଶୀ ଆଗ୍ରହ । କିନ୍ତୁ ହରିଣୀଟି ବଡ଼ ଚପଳ ପ୍ରକୃତିର । ସେ ମୁହୂର୍ତ୍ତରେ ଜଙ୍ଗଲର ଏ ପାଖରୁ ସେ ପାଖ ଯାଏ ଡେଇଁ ବୁଲି ଆସିବ । କେତେ ହରିଣଙ୍କ ସାଙ୍ଗେ ଖେଳିବ- କେଉଁଠି କଅଁଳ ଘାସରେ ମୁହଁ ମାରିବ- ଧୀର ପବନ ଦେହରେ ଲାଗିଲେ ମୁହଁ ଟେକି ପବନ ଦିଗକୁ ଚାହିଁବ- ଯେପରି କିଛି ଗୋଟାଏ ଆଘ୍ରାଣ କରୁଛି ! ସାଙ୍ଗେ ସାଙ୍ଗେ ଟିକିଏ ନାଚିଯିବ । ଏସବୁ ଦେଖି ଆମର ବନ୍ୟ ଜୀବଟିର ଭାରି ଆନନ୍ଦ । କିନ୍ତୁ ହରିଣୀର ଚପଳତା ଯୋଗେ ସେ ହରିଣୀ ଉପରେ ସମୟ ସମୟରେ ରାଗ କରେ- ଅଭିମାନ କରେ । ହରିଣୀ ଯେତେବେଳେ ଦୌଡ଼େ, ସେ ମଧ୍ୟ ଦୌଡ଼ିବାକୁ ବାହାରେ । କିନ୍ତୁ ହରିଣୀ ସହିତ ସେ ଯୋଡ଼ ଦେଇପାରେ ନାହିଁ । ହରିଣୀ ତାକୁ ପଛରେ ପକାଇ ଚାଲିଯାଏ- ତାପାଇଁ ଅପେକ୍ଷା କରେ ନାହିଁ । ସେଥିପାଇଁ ସେ ହରିଣୀ ଉପରେ ଅଭିମାନ କରି ବସେ । କିମ୍ବା ତା'ର ଇଚ୍ଛା ବିରୋଧରେ ହରିଣୀ ତା ନିକଟରୁ ଖସି ଚାଲିଗଲେ ସେ ରାଗିଯାଏ । ପୁଣି ନିକଟକୁ ଫେରିଲେ ତାକୁ ପ୍ରହାର କରିବ ବୋଲି ପ୍ରତିଜ୍ଞା କରେ । କିନ୍ତୁ ହରିଣୀ ଆସି ଯେତେବେଳେ ଲୋମଶ ମୁଖରେ ତାର ଗାଲକୁ ଆସ୍ତେ ଆସ୍ତେ ଆଉଁସେ, ସେ ସବୁ ରାଗ ଅଭିମାନ ଭୁଲିଯାଇ ତାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରେ ।

ଏ ଭୀଷଣ ଜୀବଟି ପ୍ରତି ହରିଣୀର କାହିଁକି କେଜାଣି ଗୋଟାଏ ମମତା ଜନ୍ମି ଯାଇଥିଲା । ସେ ସବୁ ହରିଣହରିଣୀଙ୍କ ସହ ମିଶେ-ଖେଳେ, ବୁଲେ, ଚରେ, କିନ୍ତୁ ସେମାନଙ୍କ ମଧ୍ୟରୁ କାହାରି ସଙ୍ଗରେ ତାର ବିଶେଷ ଘନିଷ୍ଠତା ନଥିଲା । ସେ ଯଦି କେବେ କୌଣସି ବିପଦର ଆଶଙ୍କା ଦେଖେ, ତେବେ ତାର ଏଇ ମାନବ ବନ୍ଧୁଟିର ଆଶ୍ରୟ ନିଏ । ହରିଣୀ କେବେ ଆଘାତପ୍ରାପ୍ତ ହେଲେ ତାର ବନ୍ଧୁଟି ଅତି ଯତ୍ନ ସହକାରେ ଶୁଶ୍ରୂଷା କରେ । ବନ୍ଧୁ ଯଦି କେବେ ସିଂହ ବ୍ୟାଘ୍ରଙ୍କ ଦ୍ୱାରା କ୍ଷତବିକ୍ଷତ ହୁଏ, ହରିଣୀ ତାର କ୍ଷତ ସ୍ଥାନମାନ ଲେହନ କରି ପୀଡ଼ା ନିବାରଣ କରିବାକୁ ଚେଷ୍ଟା କରେ । ଏହିପରି ଭାବରେ ଦୁହିଁଙ୍କର ଦିନ କାଟିବାରେ ଲାଗିଲା ।

(ଦୁଇ)

ଥରେ ରାତ୍ରିର ଅନ୍ଧକାରରେ ପଥ ଭୁଲି ଗୋଟିଏ ଷୋଡ଼ଶୀ ଶବରକନ୍ୟା ସେହି ଗୁହା ନିକଟରେ ଆସି ପହଁଚିଲା । ସେତେବେଳକୁ ଚତୁର୍ଦ୍ଦିଗ ଉଷାର କ୍ଷୀଣ ଆଲୋକରେ ଆଲୋକିତ ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । ଯୁବତୀ ପଥଶ୍ରାନ୍ତ ହୋଇ ଗୁହା ସମ୍ମୁଖସ୍ଥ ଶିଳାଖଣ୍ଡ ଉପରେ ବସିଲା । ବନଚାରୀ ମାନବଟି ନିଦ୍ରା ତ୍ୟାଗ କରି ହରିଣୀ ସଙ୍ଗେ ନାନାପ୍ରକାର ଗେଲ, ସୁଆଗ ଆରମ୍ଭ କରି ଦେଇଥିଲା । ତାର ବାହାର ପ୍ରତି ଲକ୍ଷ୍ୟ ନଥିଲା । ସେ ଗୁହା ମଧ୍ୟରେ କ୍ରୀଡ଼ା ନିରତ ଥିଲା । ହଠାତ୍ ତାର ଦୃଷ୍ଟି ବାହାରକୁ ପଡ଼ିବା ମାତ୍ରକେ ସେ ଯୁବତୀକୁ

ବସିବାର ଦେଖିପାରିଲା । ଯୁବତୀ ମୁଖରେ ସ୍ୱର୍ଣ୍ଣ କିରଣ ପଡ଼ି ଅତି ସୁନ୍ଦର ଦେଖାଯାଉଥିଲା- ଭୟରେ ଯୁବତୀ ଚକ୍ଷୁ ଦିଓଟି ଚଞ୍ଚଳ ହୋଇ ଉଠୁଥିଲା । ଏପରି ଏକ ଅପୂର୍ବ ଜୀବଦେଖି ସେ ଜଙ୍ଗଲି ପ୍ରଥମେ ଏକାବେଳକେ ସ୍ତମ୍ଭୀଭୂତ ହୋଇଗଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ପରେ ଗୁହା ମଧ୍ୟରୁ ବାହାରି ଧୀରେଧୀରେ ଅଗ୍ରସର ହୋଇ ଯୁବତୀକୁ ଧରି ପକାଇଲା । ଯୁବତୀ କ'ଣ ବସି ଭାବୁଥିଲା- ହଠାତ୍ ଏ ସ୍ପର୍ଶପାଇ ଚମକି ଉଠିଲା । ଚାହିଁ ଦେଖେତ, ଭୀଷଣାକାର ନଗ୍ନ ପୁରୁଷ ମୂର୍ତ୍ତି । ଯୁବତୀ ଚିତ୍କାରକରି ମୂର୍ଚ୍ଛିତ ହୋଇପଡ଼ିଲା । କିନ୍ତୁ ଜଙ୍ଗଲି ଏ ଚିତ୍କାରର କୌଣସି ଅର୍ଥ ବୁଝି ନପାରି ଅବାକ୍ ହୋଇଗଲା । କ'ଣ ବିଚାରି ତାର ଶରୀରରେ ଧୀରେ ଧୀରେ ହସ୍ତ ସଞ୍ଚାଳନ କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ଯୁବତୀ ପ୍ରକୃତିସ୍ଥ ହୋଇ ଦେଖିଲା, ଲୋକଟି ତା'ର କୌଣସି ଅନିଷ୍ଟ କରିବାକୁ ଚାହେଁ ନାହିଁ । ସେ ଭୟ ତ୍ୟାଗ କରି କ୍ରମେ ଆଶ୍ୱସ୍ତ ହେଲା ।

ଶବରକନ୍ୟା ଦେଖିଲା, ଏ ନିବିଡ଼ ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟରେ ପଥ ଖୋଜି ଘରକୁ ଯିବା ତା ପକ୍ଷରେ ସମ୍ଭବ ନୁହେଁ । ସେ ବାଧ୍ୟ ହୋଇ ସେ ଜଙ୍ଗଲିର ଆଶ୍ରୟ ନେଲା । ଘରକଥା, ପିତା, ମାତ୍ରା, ଭ୍ରାତା, ଭଗିନୀଙ୍କ କଥା ମନେ ପଡ଼ିଲେ ତରୁଣୀ ଅବିରତ ଲୋତକ ବର୍ଷଣ କରି ରୋଦନ କରେ । ଜଙ୍ଗଲିଟି କିନ୍ତୁ ଲୋତକପାତର କୌଣସି କାରଣ ଖୋଜିପାଏ ନାହିଁ । ସେ ତାକୁ କେତେ ଗେଲ କରେ, ସୁଆଗ କରେ- ତାର ଗଣ୍ଡରୁ ଲୋତକ ଧାର ପୋଛି ଦିଏ । ଏସବୁ ଆଦର ଦ୍ୱରା ଯୁବତୀ କୋହ ଦ୍ୱିଗୁଣ ହୋଇଉଠେ । ଜଙ୍ଗଲି କେବଳ ବଡ଼ ବଡ଼ ଆଖି ମେଲେଇ ଚାହିଁ ରହେ ।

ଯୁବତୀକୁ ପାଇ ଜଙ୍ଗଲିର ମହା ଆନନ୍ଦ । ତାର ଜୀବନ ଆହୁରି ସୁଖର ହୋଇ ଉଠିଛି । ସେ କେତେବେଳେ ଯୁବତୀକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରେ, କେତେବେଳେ ହରିଣୀକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ପକାଏ । କେବେଳେ ବା ଆନନ୍ଦରେ ଦୁହିଁଙ୍କ ସମ୍ମୁଖରେ ନୃତ୍ୟ କରେ । ସେ ଜଙ୍ଗଲ ମଧ୍ୟରୁ ନାନାପ୍ରକାର ଫଳମୂଳ ଆଣି ଯୁବତୀକୁ ଦିଏ । ତାକୁ ଖୁସି କରାଇବା ପାଇଁ ତାହା ସମ୍ମୁଖରେ ହରିଣୀ ସହ ନାନା ପ୍ରକାର କ୍ରୀଡ଼ା କରେ ।

ଅଳ୍ପଦିନ ମଧ୍ୟରେ ଶବର-କନ୍ୟାର ଗତିବିଧି ଦେଖି ଜଙ୍ଗଲୀ ଏକାବେଳକେ ବିସ୍ମୟାଭିଭୂତ ହୋଇଯାଉଛି । ସେ ତରୁଣୀ ମାଟିର ପାତ୍ର ନିର୍ମାଣ କରେ, ଝକମକି ପଥରରେ ଲୁହା ଘଷି ଅଗ୍ନି ବାହାର କରେ । ଅଗ୍ନି ସାହାଯ୍ୟରେ ମାଟିର ପାତ୍ରରେ ସେ ମାଂସ, ଶାକ ଆଦି ରାନ୍ଧି ଅତି ସୁନ୍ଦର ସୁସ୍ୱାଦୁ ଖାଦ୍ୟ ପଦାର୍ଥ ପ୍ରସ୍ତୁତ କରେ । ବୃକ୍ଷରେ ଆରୋହଣ ନ କରି ବଂଶଦଣ୍ଡ ସାହାଯ୍ୟରେ ବୃକ୍ଷରୁ ଫଳ ତୋଳିପାରେ । ଗୃହକୁ ପରିଷ୍କାର କରି ସୁସଜ୍ଜିତ ରଖେ । ଏସବୁ କଣ କମ୍ କଥା । ଜଙ୍ଗଲି ଦେଖିଲା, ଏ ଗୋଟିଏ ଉଚ୍ଚଶ୍ରେଣୀର ଜୀବ- ଆଉ ଯା ଠାରେ କିଛି ବିଶେଷତ୍ୱ ନାହିଁ । ସେ ତରୁଣୀକୁ ଦେଖିଲେ ଶଙ୍କାବୋଧ କଲା । ତାକୁ ବଡ଼ ସମ୍ମାନ- ସମ୍ଭ୍ରମ ଦେଖାଇଲା । ଯୁବକର ଏ ଦୁର୍ବଳତାର ସୁବିଧା ପାଇ ଯୁବତୀ ତା ଉପରେ ବେଶ୍ ଆଧିପତ୍ୟ ବିସ୍ତାର କରି ବସିଲା । ସେ ତାକୁ ନାନା ପ୍ରକାର କାର୍ଯ୍ୟ କରିବା ପାଇଁ ଆଦେଶ କରେ- ଆଉ ସେ ଆଦେଶ ପାଳନ କରିବାକୁ ଜଙ୍ଗଲି ସବୁବେଳେ ତତ୍ପର । ତରୁଣୀ ତାକୁ ଭାଷା ଶିକ୍ଷା ଦିଏ- ସୁବିଧାରେ କାର୍ଯ୍ୟ ସାଧନ କରିବାକୁ ନାନା ପ୍ରକାର ଉପଦେଶ ଦିଏ । ତାର ପ୍ରଭାବରେ ଜଙ୍ଗଲିର ବେଶ୍

ପରିବର୍ତ୍ତନ ଘଟିଛି । ସେ ତାର ପଶୁ ପ୍ରକୃତିକୁ କ୍ରମେ କ୍ରମେ ଛାଡ଼ିଦେଲାଣି - ଅଳ୍ପ ଅଳ୍ପ କଥା କହିପାରେ । ପଶୁମାନଙ୍କ ସହିତ ଆଉ ପୂର୍ବପରି ଯୁଦ୍ଧରେ ପ୍ରବୃତ୍ତ ହୁଏ ନାହିଁ ।

ଶବର କନ୍ୟା ଏ ବନ୍ୟ ଯୁବକକୁ ଭଲ ପାଏ କି ନା କହି ହେବ ନାହିଁ । କିନ୍ତୁ ତାର ଇଚ୍ଛା ଯୁବକ ଆଉ କାହାକୁ ଭଲ ନ ପାଉ । ସେ ଯେତେବେଳେ ଦେଖିଲା, ଯୁବକର ହରିଣୀ ସହିତ ବେଶ୍ ଘନିଷ୍ଠ ସମ୍ବନ୍ଧ ଅଛି, ସେ ହରିଣୀକି ଈର୍ଷା ଚକ୍ଷୁରେ ଦେଖିଲା । ସେ ତା ଉପରେ ନାନା ପ୍ରକାରର ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । କେତେବେଳେ ତାକୁ ପ୍ରହାର କରି ଗୃହ ମଧ୍ୟରୁ ବାହାର କରିଦିଏ, କେତେବେଳେ ବା ତାକୁ ପଦାଘାତ କରେ । ହରିଣୀ ଜଙ୍ଗଲି ପ୍ରତି କରୁଣ ଦୃଷ୍ଟିପାତ କଲେ, ତରୁଣୀ ଉଚ୍ଚହାସ୍ୟ କରେ- ଜଙ୍ଗଲି ଯନ୍ତ୍ରଚାଳିତ ପରି ତାର ହାସ୍ୟର ପ୍ରତିଧ୍ୱନି କରିଉଠେ । ହରିଣୀ ସେଠାରୁ ନୀରବରେ ଚାଲିଯାଏ । ଜଙ୍ଗଲି ସେ କଥା ଦେଖିପାରେ ନାହିଁ, ଏକାବେଳକେ ତରୁଣୀ ଦ୍ୱାରା ବିମୋହିତ ବିମୁଗ୍ଧ ହୋଇ ରହିଥାଏ । କେତେବେଳେ ବା ସେ ନିଜେ ହରିଣୀକି ଗୁହାମଧ୍ୟରୁ ଘଉଡ଼ାଇ ଦେଇ ତରୁଣୀର ହାସ୍ୟରେ ଯୋଗ ଦିଏ । ଦିନେ ଯୁବତୀ- ହରିଣୀଟିକି ମାରି ରନ୍ଧନ କରିବା ପାଇଁ ଇଚ୍ଛା ପ୍ରକାଶ କଲା । ଯୁବକ ଆଜି ପର୍ଯ୍ୟନ୍ତ ଯୁବତୀର ସକଳ ଆଦେଶ, ସକଳ ଅନୁରୋଧ ରକ୍ଷା କରିଆସିଛି, କିନ୍ତୁଏ ଅନୁରୋଧଟି ସେ ରକ୍ଷା କରିପାରିଲା ନାହିଁ । ସେ ସେହିକ୍ଷଣି ଅନ୍ୟ ଗୋଟିଏ ହରିଣୀ ମାରିଆଣି ଯୁବତୀକୁ ଦେଲା । ସେହିଦିନୁ ହରିଣୀ ପ୍ରତି ଯୁବତୀର ରାଗ, ଈର୍ଷା ଦ୍ୱିଗୁଣିତ ହେଲା । ସେ ଆହୁରି ନିର୍ଦ୍ଦୟ ଭାବରେ ହରିଣୀ ଉପରେ ଅତ୍ୟାଚାର କରିବାକୁ ଲାଗିଲା । ହରିଣୀଟି ଅତି ଅସହାୟ ଭାବରେ ସମସ୍ତ ଦୁର୍ବ୍ୟବହାର ସହ୍ୟ କଲା । ତଥାପି ସେ ଗୁହା ଛାଡ଼ି ଗଲାନାହିଁ । ଜଙ୍ଗଲିଠାରେ ସେ କି ଆଶା ପୋଷଣ କରିଥିଲା କେଜାଣି ?

ଜଙ୍ଗଲି ଏବେ ଆଉ ପୂର୍ବପରି ଯେ କୌଣସି ସମୟରେ ତରୁଣୀକି ଆଲିଙ୍ଗନ କରିପାରେ ନାହିଁ । ତାର କିପରି ଭୟ ହୁଏ । ଯଦି କେବେ ଆଲିଙ୍ଗନ ବା ଆଦର କରିବାକୁ ଯାଏ, ତରୁଣୀଠାରୁ ତର୍ଜନା ପାଇ ନତଶିର ହୋଇ ଫେରିଆସେ । ତାର ସମସ୍ତ ଦୁର୍ଦ୍ଦମନୀୟତା ଏହିଠାରେ ହିଁ ପରାଜିତ । ଯୁବକର ମନ କଷ୍ଟ ହୋଇଛି, ବୁଝି ପାରିଲେ ଯୁବତୀ ହସି ହସି କିଛି ଗୋଟାଏ କାମ କରିବାକୁ କହେ । ଜଙ୍ଗଲି ସେ ସ୍ମିତ ବଦନ ଦେଖି ସବୁ ଦୁଃଖ ଭୁଲିଯାଏ । କାର୍ଯ୍ୟସାଧନ କରିବା ପାଇଁ ଛୁଟିଯାଏ । ତରୁଣୀ ଏ କଥା ଦେଖି ମନେ ମନେ ହସେ ।

(ତିନି)

ଦିନେ ହଠାତ୍ ତରୁଣୀ ତା'ର ପିତା ସେହି ପଥ ଦେଇ ଯାଉଥିବାର ଦେଖିଲା । ସେତେବେଳକୁ ଜଙ୍ଗଲି ଗୁହା ମଧ୍ୟରେ ନଥିଲା । ତରୁଣୀ ପିତାକୁ ଦେଖି ଆନନ୍ଦରେ ଗଦ୍‌ଗଦ୍ ହୋଇ ଡାକ ଦେଲା, ପିତା କନ୍ୟାର କଣ୍ଠସ୍ୱର ବାରିପାରି ଫେରି ଚାହିଁଲା । କନ୍ୟା ଏକ ନିଃଶ୍ୱାସରେ ପିତା ନିକଟକୁ ଛୁଟି ଆସିଲା । କନ୍ୟାକୁ ଆଲିଙ୍ଗନ କରି ପିତା ଆନନ୍ଦରେ ପଚାରିଲା, "କି ରେ ! ତୁ ଏତେଦିନ କେଉଁଠି ଥିଲୁ ?" କନ୍ୟା ଗୁହାଟିକୁ ଦେଖାଇ ଦେଲା । ଏତେବଡ଼ ଭୟଙ୍କର ସ୍ଥାନରେ ସେ ଏକାକିନୀ କିପରି ଥିଲା ଭାବି ପିତା ବିସ୍ମିତ

ହୋଇଥିଲା । ତା ପରେ ସେ ଗୁହାର ଇତିହାସ ତା ଆଗରେ କହିଲା । ସେ ଗୁହାରେ ୨୦ ବର୍ଷ ତଳେ ଗୋଟିଏ ଦୁର୍ଦ୍ଦାନ୍ତ ଦସ୍ୟୁ ଥିଲା । ସେ ଦସ୍ୟୁର ଗୋଟିଏ ତିନିବର୍ଷର ପୁତ୍ର ଥିଲା । ଦିନେ ସେ ଶିଶୁଟିକୁ ଗୁହା ମଧ୍ୟରେ ଛାଡ଼ି ଚୋରି କରିବାକୁ ଯାଇଥିଲା । ଚୋରି ସମୟରେ ଧରାହୋଇ ସେ ଯାବଜ୍ଜୀବନ କାରାଦଣ୍ଡ ପାଇଲା । ଏ ମଧ୍ୟରେ ତା ପୁତ୍ରଟିର କ'ଣ ହେଲା କେହି ଜାଣେ ନାହିଁ । ତରୁଣୀ ବୁଝି ପାରିଲା, ସେ ପୁତ୍ର ଆଉ କେହି ନୁହେଁ, ସେହି ଜଙ୍ଗଲି ଯୁବକ । କିନ୍ତୁ ସେ ଯୁବକର କଥା କୌଣସିମତେ ପିତା ଆଗରେ ଉତ୍‌ଥାପିତ କରିବାକୁ ସାହସ କଲା ନାହିଁ । ତାର ଭୟ ହେଲା, ପିତା ଯଦି ଜାଣେ ଯେ, ସେହି ଜଙ୍ଗଲି ନିକଟରେ ଏତେ ଦିନ ଥିଲା, ତେବେ କଣ ବିଚାରିବ !

ପିତା କନ୍ୟାକୁ ନେଇ ବାହାରିଲା । ଘରକୁ ଯିବାକୁ ତରୁଣୀ ବଡ଼ ଉତ୍କଣ୍ଠିତା ହୋଇ ଉଠିଥିଲା । କିନ୍ତୁ ଚିରଦିନ ପାଇଁ ସେହି ସରଳ ଜଙ୍ଗଲିକୁ ଛାଡ଼ିଯିବାକୁ ତା'ର ମନ କୁଣ୍ଠିତ ହୋଇ ଉଠିଲା । ତା'ର ଇଚ୍ଛା ହେଉଥାଏ ସେ ଜଙ୍ଗଲିକୁ ସାଙ୍ଗରେ ନେଇଯିବାକୁ । କିନ୍ତୁ ପିତା ସମ୍ମୁଖରେ ସେ କଥା ବା କହୁଛି କିପରି ! କୌଣସି ମତେ ମନ କଥାଟା ମନରେ ମାରିନେଲା । କିଛିଦୂର ଅଗ୍ରସର ହେଉ ନ ହେଉଣୁ ପଛରୁ ଗୋଟାଏ ବିକଟ ଶବ୍ଦ ଶୁଣାଗଲା ଏବଂ ଗୋଟିଏ ଢେଲା ତରୁଣୀର ପିତା ଉପରେ ବାଜିଲା । ଶବର ଫେରି ଦେଖିଲା, ଗୋଟିଏ ଭୀଷଣାକୃତି ମାନବ ଗୋଟିଏ ବୃକ୍ଷର ଶାଖା ଧାରଣ କରି ସେମାନଙ୍କ ଦିଗକୁ ଧାବିତ । ସେ କୌଣସି ଉପାୟ ନ ଦେଖି ଶର ସନ୍ଧାନ କଲା, ତରୁଣୀଟିର ଶରୀର କମ୍ପି ଉଠିଲା । ତାର ଇଚ୍ଛା ହେଲା, ପିତାକୁ ବାରଣ କରିବ । କିନ୍ତୁ ବାରଣ କରିବା ପୂର୍ବରୁ ଶରଟି ସାଇଁ ସାଇଁ ଧ୍ୱନି କରି ଜଙ୍ଗଲିର ବିଶାଳ ଲୋମଶ ବକ୍ଷ ଭେଦ କଲା । ଜଙ୍ଗଲି ଚିତ୍କାର କରି ପତିତ ହେଲା । ତରୁଣୀ 'ଉଃ-ସ୍' କରି ପିତାର ସ୍କନ୍ଧକୁ ଆଉଜି ପଡ଼ିଲା । କନ୍ୟା ଏ ହତ୍ୟାକାଣ୍ଡ ଦେଖି ଭୟ ପାଇଲା ବୋଲି ଭାବି ତାକୁ ଘେନି ଶବର ସେ ସ୍ଥାନରୁ ଶୀଘ୍ର ପ୍ରସ୍ଥାନ କଲା ।

ଜଙ୍ଗଲିର ସେ ସୁବିଶାଳ ବକ୍ଷରୁ ରକ୍ତର ସ୍ରୋତ ଉବୁକି ଉଠୁଥିଲା । କିଛିକ୍ଷଣ ତାର ଦୁର୍ଦ୍ଦମନୀୟ ଅଙ୍ଗପ୍ରତ୍ୟଙ୍ଗ ଛଟପଟ ହୋଇ ଚିରକାଳ ପାଇଁ ନିଶ୍ଚଳ ହୋଇଗଲା । ମୂକ ହରିଣୀଟି ବିନ୍ଦୁ ବିନ୍ଦୁ ଲୋତକପାତ କରି ତାର ବକ୍ଷଦେଶ ଲେହନ କରୁଥିଲା ।

-୦-